

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **A. L.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2024, č. j. 34 Az 16/2023 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 3. 2023, č. j. OAM-269/ZA-ZA10-ZA20-2022, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou, kterou krajský soud shledal důvodnou, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[2] V odůvodnění svého rozsudku krajský soud uvedl, že žalobce opustil Bělorusko v červnu 2021 přes Polsko do České republiky. Odtud odjel po třech měsících na Ukrajinu. Dne 4. 3. 2021 se z Ukrajiny vrátil zpět do ČR. Na Ukrajině měl povolení k pobytu za účelem studia; v ČR měl udělené pracovní vízum. V případě návratu do Běloruska má obavu z předvolání do armády, nechce bojovat pro Lukašenka a ve vlasti měl potíže též kvůli účasti na protivládních mítincích v roce 2020. Jeho fotka je umístěna na nástěnce na policii ve městě M. (místo žalobcova posledního bydliště), příslušníci kriminální služby jej víckrát hledali též v domě jeho rodičů. Uvedené souvisí buď s nástupem do vojenské služby nebo s účastí na mítincích. Krajský soud dospěl k závěru, že na základě doposud shromážděných informací nelze dospět k závěru, který přijal žalovaný tj., že zde není riziko přiměřené pravděpodobnosti pronásledování žalobce podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Dosud zjištěné informace o Bělorusku spíše nasvědčují závěru opačnému. Ze žalovaným shromážděných informací nelze zjistit, jak se běloruský režim staví k odpíračům vojenské služby, u nichž je odepření založeno zejména na nesouhlasu s podporou vojenské agrese Ruska na Ukrajině, jako je tomu u žalobce. Žalovaný se měl zabývat zejména

tím, zda by trest, hrozící žalobci za odepření branné povinnosti, nenaplnil sám o sobě či v kombinaci s ostatními zjištěnými skutečnostmi (politický důvod odepření, poznatky o činnosti běloruských policejních a bezpečnostních složek vůči osobě žalobce, podmínky ve věznicích) definici pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. b) nebo c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Krajský soud připomněl, že v případě pochybností o tom, zda by žalobce mohl být vystaven pronásledování či vážné újmě, je nutno rozhodnout ve prospěch mezinárodní ochrany. V dalším řízení krajský soud zavázal žalovaného vyjít z věrohodných tvrzení žalobce o jeho politickém přesvědčení v minulosti projeveném účastí na demonstracích v zemi původu, a ty posoudit v kontextu důvodů, pro které je žalobce primárně v „hledáčku“ běloruských státních orgánů a na podkladě aktuálních a doplněných informací o zemi původu žalobce zhodnotit naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany (přístup běloruských orgánů k osobám odmítajícím vojenskou službu z důvodu nesouhlasu s podporou vojenské agrese Ruska na Ukrajině ze strany běloruského režimu, včetně podmínek výkonu trestu v případě uvěznění těchto osob, či jiných opatření, jímž by tyto osoby mohly případně čelit).

[3] Žalovaný (dále „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel je přesvědčen, že žalobcovu žádost posoudil pečlivě a úměrně důvodům, pro které byla podána; k těmto důvodům nashromáždil dostatečné a relevantní informace o zemi původu. Krajský soud naopak vybočil z jednotné judikatury týkající se důkazního břemene a břemene tvrzení. Žadatele stíhá břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody své žádosti; představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potencionální ohrožení žadatele je zcela nereálná. Důkazní břemeno je následně rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Správní orgán je povinen k tvrzením uvedeným v řízení o mezinárodní ochraně zajistit maximální možné množství důkazů a obstatat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele. Skutkový stav zjišťuje v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Napadený rozsudek je v rozporu s existující judikaturou k otázce pronásledování ze strany státních orgánů z důvodu odmítání případného nástupu k výkonu vojenské služby, i když se tato týká jiných zemí původu.

[5] Rozpor závěrů krajského soudu s existující judikaturou demonstruje stěžovatel na několika rozsudcích. K samotnému postihu za nenastoupení vojenské služby odkazuje stěžovatel na rozsudek ze dne 19. 10. 2006, č. j. 3 Azs 396/2005 - 88, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*lojbava založená na tvrzení stěžovatele, že by mohl být trestně stíhán za vyhýbání se vojenské službě, nemůže být považována za strach z pronásledování, neboť trest hrozící za vyhýbání se výkonu vojenské služby by musel mít persekucní charakter [...] Vyhýbání se vojenské službě je tak obecně chápáno jako porušení zákona a trest za porušení této povinnosti není považován za persekuci.*“ Se stejným výsledkem pak byla posouzena azylová irrelevantnost dané právní otázky například také v usneseních ze dne 17. 6. 2015,

pokračování

č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 - 43, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 - 34, ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Azs 141/2016 - 32, a ze dne 15. 10. 2015, č. j. 9 Azs 211/2015 - 23, či v rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 34/2017 - 26.

[6] Krajský soud se podle názoru stěžovatele rozhodl odchýlit od stávající judikatury s ohledem na povahu vládnoucího režimu a zjištěné informace o nelidském a ponižujícím zacházení zvláště ve vztahu k osobám zadrženým a vězněným z politických důvodů, a selektivně odlišit Bělorusko od jiných zemí, neboť po správním orgánu v dalším řízení požaduje, aby se podrobněji zabýval tresty za odmítnutí vojenské služby, včetně podmínek v běloruských věznicích (respektive přístupem k zadrženým a vězněným osobám), přestože ani sám žalobce v rámci řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vůbec nezmiňoval případné obavy stran materiálních podmínek výkonu trestu odnětí svobody a neuváděl to ani v žalobě. Po celou dobu řízení zdůrazňoval, že vojenskou službu odmítá, jelikož nebude podporovat diktátorský režim Lukašenko a jelikož by se momentálně výkonem vojenské služby „účastnil zločinů proti lidskosti, které páchá ruská armáda.“ Krajský soud tedy překročil meze své přezkumné činnosti. Ze žalobcovy žádosti i následujících pohovorů zcela jasně vyplynulo, že primárním důvodem jeho žádosti je neochota nastoupit vojenskou službu za situace, kdy v Bělorusku vládne Lukašenko, který je politickým spojencem Ruské federace i v případě jejího vojenského útoku na Ukrajinu. Z informací shromážděných správním orgánem (informace OAMP ze dne 17. 3. 2022, *Bělorusko – Odvody a povinná vojenská služba*), jsou patrné tresty, jaké v zemi původu žalobce hrozí za vyhýbání se povinné vojenské službě. Žalobce však nikdy neuvedl ani nenaznačil, že by se obával podmínek ve věznici jako takových a nezavdal tak důvod k tomu, aby stěžovatel obstarával speciální podklady k této problematice. Stěžovatel je přesvědčen, že v případě žalobce nelze předpokládat, že by případný výkon vojenské služby měl být vůči němu uplatněn diskriminačně. Žalobce sám nic takového neuváděl a ani správní orgán žádné takové skutečnosti nezjistil. Osobní postoj žalobce k výkonu vojenské základní služby je takový, že ji *a priori* neodmítá absolvovat, ale nechce ji vykonat, pokud je u moci Lukašenko. K tomu stěžovatel opětovně zdůrazňuje, že povinnost výkonu vojenské služby je dána běloruskými zákony a její odepření je trestné, jako v mnoha jiných státech. Krajský soud v napadeném rozsudku tvrdí, že žalobce by mohl čelit nežádoucí reakci státní moci za vyjádřený či přisuzovaný nesouhlas s oficiální politikou Lukašenkova režimu, byť sám připouští, že žalobce je osobou hledanou primárně za nerespektování povinnosti nástupu k výkonu vojenské služby. V této souvislosti nelze nevidět výpovědi samotného žalobce ve správním řízení, v nichž popsal svou sporadickou aktivitu a své vystupování proti autokratickému režimu prezidenta Lukašenko jak v zemi původu, tak i během svého pobytu v ČR.

[7] Žalobce se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

[8] Vzhledem k tomu, že v řízení před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Dovedl, že o přijatelnou kasační stížnost se může

jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do práv stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud krajský soud: a) ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V projednávané věci však tyto podmínky naplněny nejsou.

[9] Kasační stížnost není přijatelná.

[10] Stěžovatel jako důvod přijatelnosti kasační stížnosti uvedl, že krajský soud vybočil z dosavadní judikaturní praxe. Jak ale sám uvedl, žádné z jím předestřených rozhodnutí se netýkalo posuzování ve vztahu k situaci v Běloruské republice. Krajský soud ostatně některé ze stěžovatelem presentovaných závěrů v napadeném rozsudku uvedl, nicméně v tomto konkrétním případě vzhledem k individuálním okolnostem dospěl k jinému závěru než stěžovatel.

[11] Stěžovateli lze přitakat, pokud jde o rozložení břemene tvrzení a důkazního břemene v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ostatně, krajský soud vyšel z totožných premis jako stěžovatel a nijak z nich nevybočil, jak bude uvedeno níže (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, nebo ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Azs 467/2004 - 89, publ. pod č. 1095/2007 Sb. NSS).

[12] Stěžovateli lze v obecné rovině taktéž přisvědčit, jak potvrzuje i krajský soud, že samotné plnění branné povinnosti se (bez dalších souvislostí) podle judikatury Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora EU nepovažuje za důvod pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, jedná-li se o plnění takové povinnosti v regulérní armádě demokratického státu, které je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem, a pokud případné odpírání výkonu vojenské služby z důvodu svědomí není trestáno nepřiměřenými sankcemi. Podrobení se takové povinnosti potom samo o sobě nezakládá pronásledování ani vážnou újmu ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. Branná povinnost spojená s účastí na ozbrojeném konfliktu by naopak za určitých okolností mohla být významná z pohledu možného pronásledování z azylově relevantních důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, který musí být vykládán v souladu s čl. 9 kvalifikační směrnice, jak konstatoval krajský soud. Podle čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice může být za pronásledování mimo jiné považováno právě trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení (vylučující klauzule) uvedené v čl. 12 odst. 2 této směrnice. Dále podle čl. 9 odst. 2 písm. b) a c) kvalifikační směrnice mohou být za pronásledování obecně považována také právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, a také nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání (včetně případného takového nepřiměřeného trestání odepření výkonu vojenské služby z důvodu svědomí); k těmto

pokračování

otázkám viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 - 24, ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 - 36, a ze dne 8. 3. 2018, č. j. 5 Azs 348/2017 - 19, usnesení ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 Azs 8/2019 - 35, nebo rozsudek Soudního dvora EU ve věci *Shepherd*, C-472/13, zabývající se výkladem obdobných ustanovení předchozí kvalifikační směrnice, tj. čl. 9 odst. 2 písm. b), c) a e) směrnice Rady 2004/83/ES (pokud jde o souvislost tohoto typu pronásledování s azylově relevantními důvody pronásledování dle čl. 10 kvalifikační směrnice srov. též rozsudek Soudního dvora ze dne 19. 11. 2020, EZ, C-238/19, ECLI:EU:C:2020:945).

[13] Za této situace není nic nelogického na závěru krajského soudu, že byt' nelze tvrdit, že by v Bělorusku probíhal vnitřní či mezinárodní ozbrojený konflikt, nebo že by se přes dlouhodobé spojenectví s Ruskem tato země přímo vojensky zapojila do ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, je obecně známou skutečností, že se jedná o autokratický režim, jehož ozbrojené složky tvrdě zasahují proti vlastním občanům projevujícím pokojným způsobem s tímto režimem nesouhlas a podrobují je systematicky svévolnému zatýkání, věznění a mučení. Tyto skutečnosti, shrnuté zejména v odst. 29, 38 a 39 odůvodnění nápadného rozsudku (podpořené odkazy na konkrétní zdroje informací) stěžovatel nerozporuje. Stěžovatel se tedy jak při vedení pohovorů se žalobcem, tak při shromažďování a vyhodnocování relevantních informací o zemi původu, měl vskutku zaměřit na otázku, zda žalobci v souvislosti s jím tvrzenými důvody pro odepírání nastoupení výkonu vojenské služby (nesouhlas s politikou A. Lukašenka, účast na protivládních mítincích a zároveň nesouhlas s podporou ruské agrese na Ukrajině) nehrozí nepřiměřené trestní sankce ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. c) kvalifikační směrnice, a i v případě, že by tyto trestní sankce nepřiměřenými neshledal, měl se dále zabývat tím, zda by případné uvěznění žalobce nepředstavovalo reálnou hrozbu vážné újmy v podobě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 2 písm. f) a čl. 15 písm. b) kvalifikační směrnice (§ 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu); to při vědomí, že běloruská zařízení, v nichž dochází k omezování osobní svobody, jsou takovým zacházením s vězněnými osobami, notoricky známa (viz například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2021, č. j. 5 Azs 410/2019 - 28).

[14] Namítá-li stěžovatel, že žalobce nikdy neuvedl ani nenaznačil, že by se obával podmínek ve věznici jako takových a nezavdal tak důvod k tomu, aby stěžovatel obstarával speciální podklady k této problematice, Nejvyšší správní soud uvádí, že se k obdobné otázce vyjádřil již například v usnesení ze dne 15. 10. 2015, č. j. 9 Azs 211/2015 - 23. V uvedené věci konstatoval, že „*při posouzení uvedené otázky vycházel ze závěrů své judikatury vztahující se ke zjišťování skutečností, které by mohly představovat závažnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu (tedy i mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, které stěžovatel zmiňoval), dle které „závažnou újmu podle citovaného ustanovení je správní orgán povinen se zabývat, je-li žadatelem o mezinárodní ochranu namítána nebo vyjde-li v průběhu správního řízení jinak najevo. Pokud žadatel v tomto ohledu nic netvrdí a v průběhu řízení se žádá informace o možné vážné újmě neobjeví, nemusí její případnou existenci správní orgán sám vyhledávat, avšak musí v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, že hrozba vážné újmy nebyla v řízení tvrzena ani nevyšla najevo“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 - 74).*“ Napadený rozsudek uvedenému judikatornímu závěru koresponduje, neboť krajský soud reflektoval informace plynoucí z podkladů založených ve správním spisu, například Informace OAMP ze dne 17. 3. 2022,

Bělorusko – Odvody a povinná vojenská služba a Informace OAMP ze dne 21. 2. 2022, *Bělorusko, Shrnutí krizového vývoje po prezidentských volbách v roce 2020, Politická situace, vnitřní pořádek a bezpečnost v letech 2020-2022*, v souvislosti s tvrzeními žalobce o jeho konkrétních (politických) důvodech, pro které odmítá nastoupit do výkonu vojenské služby a strachem z případného uvěznění i z důvodu následného prověřování jeho osoby ve vztahu k účasti na protivládních mítincích. S ohledem na informace týkající se situace v Bělorusku (viz odst. [14] výše), které *prima vista* splňují podmínky kladené na ně ustálenou judikaturou (viz například rozsudek tohoto soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81), je logický závěr krajského soudu, že v případě Běloruska není možné vystačit s konstatováním, že tresty ukládané za odepření výkonu vojenské služby jsou s ohledem na legitimní výkon práva dotyčného státu udržovat ozbrojené síly přiměřené (jak to implicitně plyne z napadeného rozhodnutí). S ohledem na povahu vládnoucího režimu a zjištěné informace o nelidském a ponižujícím zacházení zvláště ve vztahu k osobám zadrženým a vězněným „z politických důvodů“, bylo v případě žalobce na místě zabývat se podmínkami v běloruských vazbách a věznicích, jelikož žalobci hrozí za odepření nástupu k výkonu vojenské služby i několikaletý trest. Stěžovatel s ohledem na okolnosti věci sice dovodil, že je žalobce v „hledáčku“ běloruské policie primárně z důvodu nenastoupení do vojenské služby, politický důvod však nijak prokazatelně vyloučen nebyl. Stěžovatel se v napadeném rozhodnutí kromě toho vůbec nezabýval situací osob, které po návratu ze zahraničí odmítají nastoupit do výkonu vojenské služby, ačkoli tuto otázku žalobce nastolil.

[15] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že žádné pochybení nebo vybočení z dosavadní judikatury, natož zásadní, v úvahách krajského soudu nezjistil. Jak bylo již uvedeno výše, krajský soud definoval spornou otázku (zda odmítání nástupu k výkonu vojenské služby vzhledem k politickým názorům žalobce a možná následná represe ze strany běloruských orgánů může být relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany) a s touto otázkou se také v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu vypořádal, a to i s odkazy na relevantní judikaturu Soudního dvora EU. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že přijatelnost kasační stížnosti z důvodu vážného pochybení krajského soudu mj. tím, že krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu (přičemž nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu), je vyhrazena jen případům výrazných excesů a takovým, na první pohled zřetelným, porušením procesních či hmotně právních předpisů, že by jejich ignorace ze strany Nejvyššího správního soudu vedla ve svém důsledku k porušení práva na spravedlivý proces. Tvrzená vada, i kdyby byla prokázána, však s ohledem na okolnosti projednávané věci požadované intenzity nedosahuje. Lze tak uzavřít, že odůvodnění napadeného rozsudku ani řízení před krajským soudem nevykazuje deficity které by založily přijatelnost kasační stížnosti. Závěry krajského soudu ohledně skutkového stavu *prima facie* nevzbuzují důvodné pochybnosti o jejich správnosti. Za těchto okolností není důvod, aby Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přijatelnou.

[16] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost

pokračování

dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (viz usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namístě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady vznikly. Náhrada nákladů řízení tak nenáleží žádnému z účastníků řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu